

Kulturmarxism

I Sverige har begreppet *politisk korrekthet* funnit sin plats i det offentliga samtalet trots att det är subversivt, irriterande och illa omtyckt inom den elit som kontrollerar medierna. Däremot får inte ett ord som *massinvandring* användas, även om det är en aldrig så rättvisande beteckning på det som makteliten utsätter Sverige för. Naturligtvis är inte heller begreppet *kulturmarxism* tillåtet. Nationalencyklopedin ger inga träffar på det sökordet men Wikipedia ger nedanstående beskrivning, insorterad under kategorin konspirationsteorier.

Kulturmarxism (ibland kulturbolsjevism), från engelskans Cultural Marxism (och Cultural Bolshevism), är en pejorativ politisk term och konspirationsteori som används av tänkare och opinionsbildare inom den radikala högern och extremhögern. Dessa grupper menar att politisk korrekthet och multikulturalism som fenomen, liksom också ett antal progressiva tänkare runt Frankfurtskolan och inom kritisk teori, försöker förstöra det västerländska samhället genom kulturkrig och en kulturell erövring. Detta betecknar man som kulturmarxism. Anhängare av denna teori menar att "kulturmarxister" kontrollerar mycket av Hollywood, massmedia och akademiska institutioner genom vilka de försöker popularisera marxismen. /.../

Begreppen kulturmarxism och kulturmarxister fick stor uppmärksamhet i samband med terrorattentaten i Norge 2011 då Anders Behring Breivik såg kulturmarxismen som en av sina största fiender.

Observera särskilt kopplingen till Breivik. Man förstår att den som använder begreppet är i färd med att begå politisk harakiri. Även om man är en mycket typisk kulturmarxist så får man inte kalla sig det. Däremot får man vara marxist. Den som är en ivrig och framstående sådan kan rentav föräras Jan Myrdalssällskapets stora pris, Leninpriset. Mikael Wiehe är årets stolte pristagare och så här kommenterade han utmärkelsen:

<http://www.expressen.se/kultur/mikael-wiehe-stolt-over-leninpriset/>

Det är en väldigt förnämlig samling människor som har mottagit det här priset. Äldre rävar och yngre förmågor som alla har det gemensamt att de bedriver ett gerillakrig mot etablissemang och överhet.

Gerillakrig? Smyger Mikael Wiehe och hans meningsfränder runt i det svenska musiklandskapet med kalasjnikovs och iförda kamouflagemundering? Etablissemang och överheten? Men det är ju dina polare, herr Wiehe! Har du inte förstått att ni har vunnit?

Kulturmarxister kallar som sagt absolut inte sig själva för kulturmarxister. De är vänster, vänsterpartister, miljöpartister, feminister, antirasister, antikapitalister etc., men inte kulturmarxister. Detta beror emellertid inte på att de aktivt har tagit avstånd. De är helt enkelt okunniga. Så därför, käre blogg läsare, känner du någon kulturmarxist så är det bra om du sticker den här texten under näsan på honom eller henne (på kulturmarxistiska: ”hen”). Det kan ju inte vara fel att veta lite om det egna tänkandets rötter.

Jag startar med att i giftskåpet rota rätt på temat judar. Inom vissa politiska läger är det i dag helt ok att vara kritisk mot Israel och israelisk politik men att kritisera judar är fortfarande tabu och liktydigt med fördomar och rasism, närmare preciserat till antisemitism. Västerlandet har en evig skuld till judarna, vi vet alla varför. Antisemitism betraktas i dag som en mental avvikelse, ett slags sjukdom, vilket vi framför allt kan tacka Frankfurtskolan för.

Under 1920- och 30-talet var situationen emellertid annorlunda och det fanns tre huvudanledningar till att vara judefientlig. Den första, som i dagens avkristnade värld är lätt att glömma, var att judarna inte trodde att Kristus var Messias och att Judas Iskariot förrådde Jesus. Europa var fortfarande en kristen världsdel och judarna var sedan urminnes tider klassade som förrädare.

Den andra anledningen, inte heller den i dag särskilt uppmärksammas, var att bolsjevismen ansågs vara ett judiskt påfund. Inte bara Marx och Trotskij var judar utan Lenin hade en judisk morfar och talade jiddisch. Därutöver fanns det en klar överrepresentation av judar med i Sovjetunionens toppskikt. Västeuropas maktelit betraktade efter den ryska revolutionen 1917 bolsjevismen som den stora faran för Europa.

En tredje anledning var att även om det i synnerhet i Östeuropa fanns en stor fattig judisk befolkning så fanns det också en förmögen och välutbildad europeisk och amerikansk judisk elit som av den icke-judiska europeiska överklassen uppfattades som konkurrenter. Den politiska situationen var med andra ord komplicerad, vilket är viktigt att veta när man diskuterar Frankfurtskolan.

Frankfurtskolan bildades på 1920-talet. Jag ska inte upprepa dess historia, den finns lättillgänglig på nätet. Så gott som alla hade judisk bakgrund och alla var marxister: Max Horkheimer, Theodor Adorno, Wilhelm Reich, Eric Fromm och Herbert Marcuse, för att nämna de största namnen i den första generationen. Alla var på det klara med att bolsjevismen hade misslyckats. Visst, i Ryssland hade en revolution genomförts men Västeuropas arbetare var kallsinniga. De valde treenigheten nationen (framför klassen), religionen (opium för folket) och familjen (kapitalismens och patriarkatets fundament). De valde också den socialdemokratiska revisionen framför den kommunistiska revolutionen.

För Frankfurtskolans medlemmar, som alla var intellektuella med överklassbakgrund var det antagligen inte särskilt smärtsamt att skifta fokus från arbetarna till medelklassen. De var mera bokmalar och teoretiker än revolutionärer och praktiker. Trots att de var marxister hade de dessutom väldigt blandade känslor inför det unga Sovjetunionen. Alltnog, de blev på det klara med att det var den statsbärande medelklassen som måste erövrats. För dem handlade det inte om att byta ekonomiskt system (från kapitalism till planekonomi) utan om att förändra den europeiska kulturen. Marxismen skulle vinna genom att det västerländska samhällets institutioner erövrades. Om Frankfurtskolan hade kommit på begreppet hade de förmodligen benämnt sig själva för kulturmarxister. Det var nämligen det som de var, mer än något annat.

Emellertid, för dem var beteckningen okänd. De kallade sig själva för marxistiska samhällsteoretiker.

För oss som sitter med facit och inser Frankfurtskolans betydelse för dagens förödande västerländska mångkultursideologi och invandringspolitik är det lätt att vara kritiska. Sett med sin egen tids ögon är det inte alls så enkelt. Med deras marxistiska förståelse av samhället, så var kapitalismen inte bara något teoretiskt ont, utan en realitet som förtryckte och förslavade mänskligheten. Det fanns all anledning att sträva efter ett annat och bättre samhälle. Det var också ett samhälle med ett kvinnoförtryck, som hade sina rötter i familjen och mannens/faderns överhöghet. Och – framför allt – inte bara Tyskland utan hela Europa var en rasistisk världsdal, där inte bara judar utan alla minoriteter ständigt var hotade och ifrågasatta av majoritetsbefolkningarna. När sedan Nazityskland visade att den europeiska eliten inte bara var beredd till folkmord utan också iscensatte ett sådant, så är det lätt att föreställa sig vilken skräck detta injagade i judarna. Det måste finnas någonting denna etniska minoritet med alla sina begåvningar kunde göra för att för all framtid eliminera det västerländska hotet. Det gällde att tänka till!

När Frankfurtskolans medlemmar efter att nazisterna kommit till makten 1933 såg sig tvingade att fly till USA och fick möjlighet att återupprätta sitt forskningsinstitut vid Columbia University i New York, så fick de visserligen en fristad, men de var helt på det klara med att också USA var ett rasistiskt samhälle med starka judefientliga strömningar. Den samhällskritik som de förde fram fick därför omedelbart gehör i USAs politiskt liberala kretsar, i synnerhet de judiska. Frankfurtskolan föreföll att ha ett recept för framtidens samhälle, befriat från kapitalet, nationen, patriarkatet, religionen och rasismen. De hade också en individuell befriande terapi att erbjuda medelklassen: psykoanalysen. Med andra ord: full pott! I förordet till ”The Authoritarian Personality” från 1950 med Theodor Adorno som huvudförfattare skriver projektets ledare Max Horkheimer:

<http://www.marxistarkiv.se/klassiker/therborn/frankfurtskolan.pdf>

Vårt mål är dock inte bara att beskriva fördomarna utan även att förklara dem, i syfte att bidra till deras utrotning ... Utrotning innebär omskolning, vetenskapligt planerad på basis av vetenskapligt uppnådd förståelse och skolning är i strikt mening till sin natur personlig och psykologisk.

Till detta ska läggas den dolda agendan: att en gång för alla rasera den västerländska vita elitens hegemoni. Här kommer skuldtänkandet in. Europas och USAs västerländska makt- och kulturelit hade en skuld till alla jordens förtryckta. Aldrig mer skulle någon minoritet inom det västerländska majoritetssamhällets domäner behöva riskera marginalisering, förföljelse eller utplåning. Den europeiska överklassens möjlighet att förtrycka sina medmänniskor måste förstöras.

Frankfurtskolan hade inte någon vision om framtiden typ ”det klasslösa samhället” utan uppgiften var mer begränsad, att bekämpa kapitalismen och borgerligheten. Deras

huvudinstrument, Kritisk Teori, var inte verktyg för att utveckla någon egen humanvetenskaplig kunskap, utan ett redskap för kunskapsdestruktion. Med kritisk teori som vapen såddes fröet till det borgerliga förnuftets självförstörelse.

I USA gick marxismen bankrutt på femtiotalet. Kapitalismen gav folket mera välstånd än något annat ideologiskt system tidigare i historien hade gjort. Man kan säga att västerlandet, konservatismen och kapitalismen vann det kalla kriget mot Sovjet, och därmed också mot det slags samhälle som Sovjet gestaltade. Kommunismen var en yttre fiende. Västerlandet hade också tidigare vunnit kampen mot nazismen och fascismen, som var riktiga krig, inte bara ”maktkrig”.

Ändå, i det tredje kriget förlorar det västliga kapitalistiska förnuftet. Anledningen är att detta inte ens uppfattas som ett krig. Det är ett inre krig med fronten förlagd till universitetet och med ungdomsgenerationen som det ”territorium” som skulle erövrats. En liten grupp av tyskjudiska intellektuella drar upp riktlinjerna för det som kommer att bli en dominerande tankegestalt i intellektuella kretsar. I Frankfurtskolans efterföljd skapas de utopiska målen: ett jämlikt samhälle, ett mångkulturellt samhälle, ett antirasistiskt och fördomsfritt samhälle, ett individualiserat samhälle, det vill säga ett samhälle där individen står fri gentemot familjen och framför allt det långsiktiga målet: en värld utan nationer.

Friheten är naturligtvis berusande, i synnerhet när det propageras för sexuell befrielse och att man ska ha kul, inte bara arbeta. Kulturmarxismen blir på så sätt en parasitär rörelse eftersom den tar form i en värld som är skapad och upprätthållen genom hårt arbete. Hippies bygger inget välstånd, lika lite som lattedrickande journalister och kulturskribenter som bor i Södermalms innekvarter i Stockholm, utan det gör man genom ett tråkigt och slitsamt liv, där belöningarna är få och där arbetet framhålls som sin egen belöning.

Amerika är först med ungdomsupproret och kulturmarxismen får sitt genomslag på amerikanska campus under 1960-talet. Eftersom den baseras på i grunden europeiska tänkare ur Frankfurtskolan blir den tillgänglig och relevant för Europa. Detta är förklaringen till att den proteströrelse som idag tar form i västvärlden inte börjar på universitetet. De är alltså kulturmarxistiska drivbänkar och växthus.

Vanliga medborgare har inte något större intresse av ideologier och samhällsskick, så länge som de har tillräckliga inkomster och klarar sig någorlunda. De har aldrig överhuvudtaget engagerat sig i detta krig. De begriper inte ens att det äger/har ägt rum. De noterar att man inte längre får säga neger och zigenare och ändrar sitt språkbruk. De är allmänt hyggliga och vill givetvis inte vara rasister och förtrycka andra människor. Alltså ställer de upp på vänsterns olika honnörsbegrepp, utan att särskilt engagera sig. De är ju bra allesammans och det finns ingen anledning fördjupa sig i vad dessa faktiskt leder till, i varje fall inte om de inte är särskilt drabbade.

Kulturmarxismen är på så sätt en användarvänlig form av marxism. Den vill skapa ett bättre samhälle och den vänder sig främst till ungdomar ur medelklassen. Den talar inte om proletariatet och än mindre om en diktatur. Den talar visserligen om revolution men den revolterar mot sådant som ungdomen kan tycka det är ok och bra att revoltera mot: förtrycket. Familjens förtryck, nationens förtryck, religionens förtryck. Det finns inga skäl att vända sig mot kulturmarxismen, lika lite som det finns anledning för mer än ett försvinnande litet antal medborgare att intressera sig för matematikens skalärprodukter och substitutionsmetoder.

Var och när begreppet kulturmarxism föddes har jag inte klart för mig, men jag vet att det i 1960- och 70-talets marxistiska sekter ofta föraktades som ett slags degenererad version av den äkta marxismen. Kulturmarxisterna förrådde revolutionen. Det dröjer till 1998 innan begreppet fick en förnyad aktualitet, när den amerikanske kulturkonservative debattören William S. Lind började använda det. Han menar att begreppen kulturmarxism, politisk korrekthet och mångkultur i stort sett är olika beteckningar på samma totalitära tankegestalt. <http://www.academia.org/the-origins-of-political-correctness/>

Mångkultur skiljer ut sig som en mer avgränsad och ideologiskt positiv term. Däremot är det riktigt att betrakta politisk korrekthet och kulturmarxism som samma sak. Kulturmarxism är den bättre termen av flera skäl. För det första rent språkligt därför att man kan tala både om fenomenet – tankegestalten – och bärarna, dvs. kulturmarxisterna. För det andra därför att det visar på var de historiska rötterna finns och vad ideologin egentligen handlar om.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2015/04/20/kulturmarxism/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.